

Arrest

nr. 131 022 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 21 augustus 1994 in Massawa, Eritrea. U bent van Tigrinya origine en u bent orthodox. Uw ouders zijn van Eritrese afkomst en hebben eveneens de Eritrese nationaliteit. Samen met uw familie woonde u in het district Twalot, Massawa. Op jonge leeftijd werd u op initiatief van uw familie of van de gemeenschap besneden, omdat het volgens traditionele en culturele opvattingen goed is voor een vrouw. Wanneer u twee jaar oud was verhuisde u met uw familie om een voor u onbekende reden naar Addis Abeba, Ethiopië.

Uw vader werkte gedurende vier jaar als taxichauffeur in de Ethiopische hoofdstad, maar op een ochtend in 2000 werd hij door de federale politie van Ethiopië om een voor u onbekende reden meegenomen. Hij verdween spoorloos en u had er geen idee van wat hem zou kunnen overkomen zijn. Evenmin wist u of uw vader persoonlijke problemen had, maar achteraf vernam u van

uw moeder dat uw vader secretaris was van het Eritrese Comité in Addis Abeba (MahbereKom). Na de arrestatie van uw vader bleef u problemen ondervinden en werd uw vrijheid aan banden gelegd. Terwijl u er het raden naar had waarnaar de Ethiopische politie op zoek was, werd uw huis immers op herhaaldelijke basis doorzocht. Bij deze huiszoekingen werd ook uw moeder menigmaal meegenomen en gedurende één of twee dagen vastgehouden in het politiestation van Wereda 11.

Uw oudere broer (E.) was lid van de Ethiopische oppositiepartij Qiniit (Amhaarse naam voor Coalition for Unity and Democracy (CUD), nvdv.). In 2005 nam hij deel aan de protesten na de Ethiopische verkiezingen en kwam hij om het leven wanneer de politie met scherp schoot op de demonstranten.

In de loop van 2006 en 2007 namen de huiszoekingen en bijhorende arrestaties van uw moeder almaar in frequentie toe. Daarenboven werd in 2007 uw herschrijving geweigerd in de publieke school Amha Desta waar u voordien schoolliep. U wist niet precies wat er aan de hand was, maar u kreeg te horen dat er geen plaats meer was voor Eritreërs. U was genoodzaakt uw opleiding te staken en hielp van tijd tot tijd uw moeder, die na de arrestatie van uw vader aan de slag gegaan als verkoopster om in uw levensonderhoud ten kunnen voorzien.

Wanneer de Ethiopische autoriteiten op het einde van 2007 uw huis confisqueerden omdat u Eritreër was en u samen met uw moeder op straat belandde, verliet u in januari 2008 Ethiopië. Samen met uw moeder leefde u een zestal maanden in Khartoem, Soedan. Aangezien u als orthodoxe in een moslimland als Soedan echter geen religieuze vrijheid had en uw moeder een betere job dan schoonmaakster wilde, nam ze contact op met een smokkelaar. Hij trof alle praktische regelingen voor uw vertrek en na een doortocht door de Sahara en een verblijf van anderhalve maand in Libië stak u per boot de Middellandse Zee over naar Italië.

U hoopte op een beter leven in Italië, waar u en uw moeder in september 2008 asiel aanvraagden. Gedurende vier à vijf maanden verbleef u in een asielcentrum in Bari, maar uiteindelijk kreeg u geen papieren van de Italiaanse overheid. Uw moeder belandde in de prostitutie en overleed op 16 januari 2010 ten gevolge van ziekte. U werkte vervolgens eveneens als prostituee, maar na verloop van tijd realiseerde u zich dat u een beter leven verdiende en besloot u naar België te vertrekken. In april 2011 kwam u aan in België en op 26 april 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan.

Op 25 september 2011 werd uw dochter (G.T.T.) geboren in Ottignies-Louvain-la-Neuve. U weet niet wie haar vader is, aangezien u zwanger werd op het moment dat u werkte als prostituee. Via uw werk was u evenwel in contact gekomen met de Ethiopiër (M.T.) en u had kortstondig een relatie met hem. Zodoende verkoos u bij de aangifte van uw dochter bij de gemeente de naam (T.) te laten opnemen in haar naam. U meende evenwel dat hij uw dochter niet officieel zou erkennen en thans heeft u geen contact meer met hem.

Op 9 december 2011 nam Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hoewel u tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken volhield nooit elders dan in België asiel te hebben aangevraagd, werd op basis van vingerafdrukkenonderzoek immers vastgesteld dat u op 27 november 2008 asiel aanvraagde in Italië en dat zodoende Italië de Europese lidstaat was die bevoegd was voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 9 januari 2012 werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep ingediend tegen deze weigeringsbeslissing, maar de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken werd gehandhaafd bij het arrest van 20 juli 2012 (arrestnr. 84997). Zonder het Belgische grondgebied te hebben verlaten, vroeg u op 9 augustus 2012 een tweede maal asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: Een geboorteakte op naam van uw dochter, afgegeven op 4 oktober 2011 te Ottignies-Louvain-la-Neuve; een medisch attest getuigende van het feit dat u kampt met psychologische problemen, opgesteld door dokter (C.V.) op 9 oktober 2013; een psychologisch rapport, opgesteld door psychologe (M.F.D.) op 24 februari 2012 en via dokter (C.V.) bezorgd aan uw advocaat; een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, opgesteld door dokter (C.V.) op 9 oktober 2013; een medisch attest van besnijdenis type II, opgesteld door dokter (C.V.) op 14 oktober 2013; een bijkomend psychologisch attest, opgesteld door psychologe-psychotherapeute (C.B.) op 25 oktober 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Aangezien u hoorde dat militaire dienst in Eritrea verplicht is, verklaarde u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat ook u zal worden opgeroepen, waardoor uw dochter alleen zou achterblijven (CGVS p. 22). Ook achtte u een terugkeer naar Ethiopië uitgesloten, vermits u vreest dat de Ethiopische politie u op dezelfde manier zal behandelen als uw vader en uw broer (CGVS p. 22). Daarenboven vreest u dat uw dochter zowel in Eritrea als Ethiopië door de hele gemeenschap

kan worden besneden, aangezien het een normaal cultureel gebruik is in beide landen (CGVS p. 22; 19).

Vooreerst vertoonden uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst opmerkelijke hiaten en tegenstrijdigheden, hetgeen de waarachtigheid van uw vermeende Eritrese nationaliteit reeds ernstig op de helling plaatst.

U verklaarde in het district Twalot in de stad Massawa te hebben gewoond tot u twee jaar oud was (CGVS p. 4). Deze naam werd evenwel niet teruggevonden als één van de districten van Massawa, maar vermoedelijk bedoelde u het eiland Taulud dat deel uitmaakt van Massawa (Bradt Travel Guide, 'Eritrea', 2007, p. 129; 'Massawa (Mitsiwa, Massauwa) Eritrea'). Gevraagd naar de overige districten van Massawa bleek u ze niet te kennen (CGVS p. 4). U slaagde er dan weer wel in vijf van de zes administratieve regio's van Eritrea op te sommen (CGVS p. 6). Desgevraagd wist u dat Massawa gelegen was in de regio Northern Red Sea en u gaf aansluitend nog aan dat Massawa een historische en toeristische plaats was (CGVS p. 5). U kende echter geen andere steden die in de buurt van Massawa waren gesitueerd en evenmin was u er zeker van of Massawa al dan niet aan de kust was gelegen (CGVS p. 5). Gevraagd naar alles wat u zich zelf over uw geboortestad herinnerde of wat u erover hoorde, stelde u nogmaals dat uw moeder u vertelde dat het een historische plaats was en voegde u er nog kortweg aan toe dat er veel vis voorhanden is in Massawa (CGVS p. 5). Op de vraag of uw moeder u nog andere zaken vertelde, haalde u aan dat er in Massawa tal van kerken en moskeeën zijn (CGVS p. 5). In het bijzonder zou uw moeder u hebben verteld over de kerk Enda Mariam, aangezien deze kerk naar uw zeggen een belangrijke rol speelde in uw religieuze leven, maar verder trad u niet in detail (CGVS p. 5). U kon foutloos de negen etnische groepen in Eritrea opsommen en is het aannemelijk dat uw buren in Massawa zowel Tigrinya als Tigre waren zoals u beweerde (CGVS p. 5). Dat u er echter geen idee scheen te hebben van het verschil tussen deze laatste twee etnische groepen mag ten zeerste verbazen (CGVS p. 5; 4). Ter vergoelijking voor de opmerkelijke hiaten in uw kennis benadrukte u meermaals de jonge leeftijd waarop u Eritrea verliet (CGVS p. 4-5). **Niettegenstaande u inderdaad nog zeer jong was toen u naar Ethiopië verhuisde, is het evenwel uiterst frappant dat u op specifieke vragen over de directe leefomgeving van u en uw ouders in Eritrea veelal het antwoord moest schuldig blijven, terwijl u er wel in slaagde om te antwoorden op algemene vragen met betrekking tot uw land van herkomst. Uw kennis laat dan ook veeleer een ingestudeerde dan een doorleefde indruk na.**

Deze impressie wordt verder bevestigd door uw verklaringen aangaande uw familiale achtergrond. U stelde immers verrassend genoeg niet te weten of uw ouders broers dan wel zussen hadden (CGVS p. 13). Ter uwer verdediging wierp u op dat uw ouders de enigen waren die uit Eritrea vertrokken en naar uw zeggen onderhield u geen contact met familieleden (CGVS p. 13). **Dat uw moeder u echter enerzijds wel degelijk enige algemeenheden zou hebben verteld over Massawa, maar dat ze zich er anderzijds niet van zou hebben vergewist dat u uw eigen familiale achtergrond kende, valt zeer moeilijk te geloven.**

Tenslotte is het in dit verband uiterst opmerkelijk dat u bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw vertrek uit uw geboorteland. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u vanaf 1996 in Ethiopië te hebben gewoond met uw ouders en uw broer (E.) (CGVS p. 4). U stelde echter niet te weten naar aanleiding waarvan uw ouders besloten Eritrea te verlaten, aangezien u op dat moment nog een kind was (CGVS p. 7). Gevraagd of ze u later vertelden waarom ze hun geboorteland verlieten, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 8). Evenmin zou u er ooit zelf naar hebben gevraagd en naar uw zeggen was het tot op het moment dat u met uw moeder in Italië was nooit een gespreksonderwerp (CGVS p. 8). Ter verklaring opperde u: 'Ik vroeg het niet, we hadden veel problemen en veel stress, dus ik vroeg het niet, ik had geen tijd om me over zo'n dingen druk te maken' (CGVS p. 8). Aangezien uw vertrek uit Eritrea op tweejarige leeftijd echter uiteindelijk een zulke grote impact op uw verdere leven zou hebben, is het wel zeer weinig aannemelijk dat de reden voor uw vertrek uit uw geboorteland tot het overlijden van uw moeder in 2010 nooit ter sprake zou zijn gekomen. Bovendien vallen uw verklaringen aangaande uw vertrek uit Eritrea tijdens het gehoor hoegenaamd niet te rijmen met hetgeen u eerder aan uw psychologe (M.F.D.) vertelde. In het door haar op 24 februari 2012 opgestelde attest valt immers te lezen dat u na de moord op uw vader in 2002 samen met uw moeder naar Ethiopië zou zijn gevlucht (Rapport psychologique concernant Eden Tesfagbr dd. 24/02/2012). Deze twee door u geschetste versies van uw vlucht uit Eritrea zijn dermate incoherent, dat de waarachtigheid van uw asielrelaas verder ernstig wordt aangetast.

Verder legde u volstrekt onaannemelijke verklaringen af over de manier waarop uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven en bleek u uitermate onwetend over de levensomstandigheden van Eritrese staatsburgers in Ethiopië vanaf het uitbreken van het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, hetgeen uw beweerde Eritrese nationaliteit verder fundamenteel ondergraaft.

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en naar uw zeggen bezat u nooit een andere nationaliteit (CGVS p. 4). Ook uw ouders zouden altijd de Eritrese nationaliteit hebben gehad en u ontkende dat uw vader dan wel uw moeder ooit de Ethiopische nationaliteit hadden (CGVS p. 13). Op de vraag hoe uw ouders de Eritrese nationaliteit precies verwierven, stelde u het niet te weten (CGVS p. 13). U meende dat ze eenvoudigweg de Eritrese nationaliteit hadden omdat ze Eritreëers waren (CGVS p. 13). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat iedereen van Eritrese origine die voor 1991 werd geboren in Ethiopië werd beschouwd als een Ethiopisch staatsburger, ook diegenen die van de Ethiopische provincie Eritrea afkomstig waren (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 15). Dit indachtig werd u erop gewezen dat uw ouders voor de onafhankelijkheid van Eritrea nog niet over de Eritrese nationaliteit konden beschikken, maar u verklaarde er geen idee over te hebben (CGVS p. 13). Gevraagd of uw ouders u ooit iets vertelden over het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum in 1993 stelde u het bovendien niet te weten (CGVS p. 13). Nochtans, uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat 'establishment of nationality and registration to vote [in the 1993 referendum] took place in tandem' (Question and Answer Series, 'Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000', januari 2002, p. 9). **In het licht van deze informatie mag het reeds uiterst merkwaardig heten dat u volhield dat uw ouders ten allen tijde over de Eritrese nationaliteit beschikten en dat u nooit iets bleek te hebben opgevangen over het onafhankelijkheidsreferendum in 1993.** Aangezien u beweerde van 1996 tot januari 2008 met uw familie in Addis Abeba te hebben gewoond, is uw onwetendheid hieromtrent des te frapperanter (CGVS p. 4; 6: 7). Uit objectieve informatie blijkt immers dat na het uitbreken van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië in 1998 personen van Eritrese afkomst ineens werden geacht hun verblijfsrecht in Ethiopië te hebben verloren en werden personen van Eritrese afkomst op grote schaal geïnterneerd en gedeporteerd ('Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', februari 2005, p. 54-55). Aanvankelijk richtten de Ethiopische autoriteiten zich hoofdzakelijk op mensen die een mogelijk veiligheidsrisico vormden zoals prominente zakenlui of politici van Eritrese origine. Na juni 1998 betrof het evenwel veelal doorsnee mensen en iedereen die enige band met Eritrea had, liep het risico te worden gedeporteerd (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 18-19). In dit verband verwerd tegen juli 1999 'the question of who voted in the 1993 referendum (...) a critical issue in the expulsion process and in the mutual recriminations between the two states' (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 20; Question and Answer Series, 'Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000, januari 2002, p. 10; 16-17). Bovendien moesten alle personen van Eritrese afkomst zich in 1999 registreren bij de Ethiopische autoriteiten voor een verblijfsvergunning om een 'white' dan wel 'yellow card' te ontvangen, hetgeen het dagelijkse leven van mensen van Eritrese origine in Ethiopië zo mogelijk nog hachelijker maakte ('Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', februari 2005, p. 55; Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 20-21). **Niettegenstaande u affirmatief antwoordde op de vraag of ook u en uw ouders als Eritreëers werden beschouwd door de Ethiopische autoriteiten en u zodoende een reëel risico liep eveneens te worden gedeporteerd en het beschikken over de juiste documenten van wezenlijk belang was, repte u hier tijdens het gehele gehoor verrassend genoeg met geen woord over en wist u niet of uw ouders ooit identiteitsdocumenten in hun bezit hadden** (CGVS p. 13; 20).

Ook bleek u nauwelijks enige notie te hebben van het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië, laat staan dat u gewag maakte van de ingrijpende gevolgen van dit conflict op de in Ethiopië wonende Eritrese bevolking. Wanneer andermaal expliciet werd gepeild of uw ouders u nog dingen vertelden over uw geboortestreek of over Eritrea in het algemeen, vroeg u schouderophalend wat er bedoeld werd om vervolgens in uiterst algemene bewoordingen aan te geven dat er ooit een conflict was tussen Eritrea en Ethiopië (CGVS p. 6). Wanneer hier dieper op werd ingegaan, gaf u aan dat er een oorlog woedde tussen beide landen voor uw geboorte in 1994 en stelde u dat 'er [ook nu] nog steeds conflict [is] tussen de twee landen' (CGVS p. 6). Gevraagd wat u over dit recente conflict wist, antwoordde u evenwel nietszeggend dat er op dit moment geen sprake is van vrede tussen de twee landen en vervolgde desgevraagd uiterst ontwijkend: 'Ik ben niet zeker of er nu nog gevochten wordt, op dit specifieke moment, maar wanneer ik daar [in Ethiopië] was [voor januari 2008], waren er soms conflicten' (CGVS p. 6). Wanneer later tijdens het gehoor nogmaals werd gevraagd meer details te geven over de door u aangekaarte oorlogen tussen Eritrea en Ethiopië, antwoordde u eens te meer ontwijkend: 'Ik ging er nooit naartoe, naar waar conflict was, maar ik weet dat er een oorlog was tussen de twee landen' (CGVS p. 18). De aanleiding van het conflict was naar uw zeggen 'een plaats',

maar gevraagd of u nog iets meer wist over dit conflict antwoordde u ontkennend (CGVS p. 18). Gepeild naar de periode waarin dit conflict plaatsvond, ontweek u bovendien eens te meer de vraag en bleek u het evenmin te kunnen situeren in de tijd (CGVS p. 18).

Uw jonge leeftijd op het moment van deze gebeurtenissen kan geenszins gelden als verschoning voor uw onwetendheid over al deze elementen. **Indachtig dat u beweerde van 1996 tot 2008 als Eritrese in Ethiopië te hebben gewoond, is het volstrekt ondenkbaar dat u tijdens uw verblijf in Ethiopië op generlei manier verontrustende geluiden zou hebben opgevangen over de demarches van de Ethiopische regering ten aanzien van mensen van Eritrese afkomst of nationaliteit naar aanleiding van het grensconflict.**

Meer nog, al bovenstaande elementen laten reeds toe te concluderen dat u er geenszins in slaagde uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde hieruit voortvloeiende problemen met de Ethiopische autoriteiten fundamenteel ondermijnd.

Ook is het allerminst geloofwaardig dat u problemen zou ondervinden met de Ethiopische autoriteiten omwille van wat uw vader en uw broer overkwam.

Met betrekking tot de verdwijning van uw vader is het in eerste instantie uiterst frappant dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hieraangaande volledig verschillen van wat u blijkt te hebben verteld aan uw psychologe. Zoals hierboven reeds vermeld, valt in het attest van uw psychologe (M.F.D.) te lezen: 'Son père a été tué en Erythrée, au moment des derniers événements politiques en 2002' (Rapport psychologique concernant Eden Tesfagbr dd. 24/02/2012). Wanneer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal de vraag werd opgeworpen wat er gebeurde met uw vader, situeerde u zijn verdwijning echter twee jaar eerder in de tijd en in Ethiopië (CGVS p. 8; 22). U verklaarde: 'Mijn vader, wanneer ik jong was, in 2000, kwam de federale politie en ze namen hem mee, sinds dan weten we niets meer over hem' (CGVS p. 8; 22). **Wanneer het Commissariaat-generaal dieper inging op de precieze omstandigheden waarin uw vader in Ethiopië zou zijn verdwenen, bleek u hierover bovendien uitermate onwetend.** Zo wist u niet om welke reden uw vader werd meegenomen (CGVS p. 9; 10; 13). Uw vader zou u nooit hebben verteld of hij met problemen kampte, maar volgens uw moeder 'was hij één van de voornaamste coördinatoren van de Eritrese gemeenschap in Addis Abeba' (CGVS p. 10). Desgevraagd lichtte u verder toe dat hij de secretaris was van het Eritrese Comité, genaamd Mahberekom (CGVS p. 10). U wist echter niet wat de activiteiten van dit Comité behelsden noch had u er enig idee van hoe zijn functie als secretaris verband hield met zijn arrestatie (CGVS p. 10). Herhaaldelijk gepeild of u zich nog iets kon herinneren van de omstandigheden waarin zijn arrestatie plaatsvond, kon u zich enkel nog voor de geest dat hij 's ochtends werd gearresteerd (CGVS p. 13). Verder herinnerde u zich naar uw zeggen niets meer van dit moment (CGVS p. 13). U evenals uw moeder en uw broer hadden er het raden naar waar uw vader naartoe werd gebracht, waardoor het naar uw zeggen onmogelijk was om hem op te sporen (CGVS p. 14). Aangezien de verdwijning van uw vader toch een ingrijpende familiale gebeurtenis moet zijn geweest, strekt het evenwel ten zeerste tot de verbazing dat u de context van uw vaders verdwijning niet preciezer kan schetsen. Meer nog, dat uw moeder u wel zou hebben verteld over het engagement van uw vader binnen de Eritrese gemeenschap in Addis Abeba, maar u verder in het ongewisse zou hebben gelaten over hoe dit mogelijks zou hebben geleid tot zijn arrestatie is volkomen onaannemelijk. **Al deze tegenstrijdige en vage verklaringen in acht genomen, dringt de conclusie zich op dat de door u beweerde arrestatie en verdwijning van uw vader elke geloofwaardigheid mist.**

Gepolst naar het wedervaren van uw broer, verklaarde u: 'Mijn broer was lid van de oppositiepartij Kinijit, na de verkiezingen van 2005 deed hij mee aan de studentenrevolte en op dat moment stierf hij' (CGVS p. 9). Via uw moeder zou u hebben vernomen dat Kinijit een Ethiopische oppositiepartij was, die zich verzette tegen de heersende partij van Meles Zenawi (CGVS p. 8). Over de omstandigheden waarin uw broer overleed zou uw moeder u verder nog hebben verteld dat 'mensen op dat moment [van de studentenrevolte] stenen en alles wat ze in hun handen kregen naar de politie aan het gooien waren, de politie ook, ze schoten, de meeste studenten waren aanhangers van de Kinijit op dat moment, daarom' (CGVS p. 9). **Op basis hiervan kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat u gegronde redenen opwierp om aan te nemen dat u hetzelfde lot wacht en u thans omwille hiervan persoonlijk zal worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten.**

Tenslotte legde u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw nationaliteit of reisweg. De wel door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De informatie op de door u voorgelegde geboorteakte op naam van uw dochter staat niet ter discussie en noopt niet tot een herziening van bovenstaande argumentatie.

Daarnaast legde u attesten neer met betrekking tot door u ervaren psychologische problemen. In het medische attest, opgesteld door dokter (C.V.) op 9 oktober 2013, wordt melding gemaakt van een aantal symptomen zoals slaapproblemen, angstgevoelens en geheugen- en concentratieproblemen die

psychologische problemen doen vermoeden. Uw advocaat legde tijdens het gehoor daarenboven een medisch en psychologisch attest neer, die door uw sociaal assistent werden toegevoegd aan een aan hem gericht schrijven (CGVS p. 19). In het op 22 december 2012 opgestelde medische attest signaleerde dokter (C.V.) 'une grande souffrance psychologique secondaire à l'évolution défavorable de sa procédure d'asile' en merkte ze op dat u dikwijls het idee opwierp uw dochter af te staan voor adoptie in België, hetgeen haar inzien 'montre bien qu'elle est fort craintive quand à l'avenir de cette enfant'. In het psychologisch attest opgesteld door (M.F.D.) op 24 februari 2012 valt te lezen dat u sinds begin januari 2012 op regelmatige basis op consultatie ging en wordt aangegeven dat uw zorgen voornamelijk betrekking hebben op uw dochter. Uit een aanvullend psychologisch attest, opgesteld door uw huidige psychologe-psychotherapeute (C.B.) op 25 oktober 2013, blijkt dat u vanaf 9 oktober 2012 door haar werd opgevolgd. Ze omschrijft u als zeer breekbaar, hetgeen ze toeschrijft aan een gebrek aan familiale structuren tijdens uw jeugd en adolescentie. Verder oordeelt ze dat u in een latente staat van depressie dreigt te belanden en luidt haar eindconclusie dat u te kampen heeft met 'une angoisse existentielle d'abandon qui entraîne encore actuellement une instabilité psychologique de type dépressif, qui influence tout son vécu affectif et mental'. Hoewel de psychologische expertise van deze artsen, specialist of niet, niet wordt betwijfeld en deze attesten blijken te geven van door u doorgemaakte traumatische ervaringen, kunnen ze in geen geval de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. De hierboven vastgestelde vaagheden, incoherenties, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden zijn immers dermate talrijk en betreffen de kern van uw asielaanvraag. Daarenboven is geen enkel medisch attest van die aard dat het een bewijs kan vormen voor de door u aangehaalde feiten.

Het medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter Gelila toont enkel aan dat ze niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist. Gevraagd hoe dit document uw asielaanvraag ondersteunde, stelde u te zijn besneden en verklaarde u ervan overtuigd te zijn dat uw dochter hetzelfde zou meemaken in geval van terugkeer naar Eritrea of Ethiopië (CGVS p. 19). Desgevraagd lichtte u verder toe dat uw dochter zowel in Eritrea als in Ethiopië zou worden besneden door de gemeenschap, omdat het een normaal cultureel gebruik is in beide landen (CGVS p. 19). Even later klonk het: 'In de traditie en cultuur van Ethiopië en Eritrea wordt gezegd dat het goed is voor de vrouw, er is geen specifieke reden, ze hebben slechts een weak thinking' (CGVS p. 20). Uw beweerdte vrees voor de besnijdenis van uw dochter ten opzichte van Eritrea is niet relevant in de beoordeling van uw asielaanvraag, aangezien hierboven reeds overduidelijk werd aangetoond dat u onterecht beweerdte over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Wat betreft Ethiopië, het land waar u het merendeel van uw leven woonde, dient te worden vastgesteld dat de door u geopperde vrees uitermate vaag is, gezien u niet concreet weet aan te geven wie druk op u zou leggen opdat uw dochter besneden zou worden. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat, hoewel de traditie van besnijdenis problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, het bij wet verboden is in Ethiopië, dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen het gebruik, dat de houding ten aanzien van besnijdenis in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor besnijdenis tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn) en dat de prevalentie van besnijdenis dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9 percent bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7 percent en in het jaar 2011 tot 23 percent. Wanneer u werd gewezen op deze evolutie, stelde u niet te weten hoe het nu is (CGVS p. 20). U vervolgde: 'Aangezien het mij overkwam, heb ik het idee dat het altijd gebeurt' (CGVS p. 20). Echter, de problematiek blijkt thans groter te zijn in rurale gebieden dan in stedelijke centra. Meer nog, het percentage besneden meisjes jonger dan 15 jaar bedroeg in 2011 9,2 percent de regio Addis Abeba, waar ook u het merendeel van uw leven woonachtig was, daar waar het in het jaar 2005 nog 25,1 percent was en in het jaar 2000 39,8 percent. Redelijkerwijs kan dan ook worden gesteld dat dit duidt op een significante, dalende trend.

Aansluitend bij het bovenstaande, moest tenslotte nog worden aangestipt dat het medisch attest, getuigde van het feit dat u een besnijdenis type II onderging, er allerminst op wijst dat ook uw dochter een dergelijke besnijdenis zal ondergaan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde ongeloofwaardig geachte elementen als deze van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “in samenhang met” de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

“1. [...] Er werd ook onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster aanbod om de inhoud van de in Italië ingediende asielaanvraag na te gaan, met haar door haar arts gestaafde geheugen- en concentratieproblemen en met haar jeugdige leeftijd.

2. Verzoekster werd, met betrekking tot haar afkomst gevraagd naar haar kennis van de districten van haar geboortestad Massawa, en moest het antwoord op deze vraag grotendeels schuldig blijven. Zij wist ook niet of Massawa al dan niet aan een zee lag. Andere kennisvragen over haar geboortestreek en -land wist zij wel grotendeels correct te beantwoorden: zo kon verzoekster de meeste administratieve regio's van Eritrea opsommen, alsook de belangrijkste etnische groepen uit Eritrea. Het verschil tussen de stammen Tigre en Tigrinya kon zij niet duiden.

Bij vragen over Massawa in het bijzonder bleef verzoekster redelijk vaag, zo was haar kennis beperkt tot het feit dat er in Massawa veel vis voorhand is, dat er veel kerken en moskeeën zijn, en dat haar moeder haar verteld had dat één bepaalde kerk een belangrijke rol speelde in haar godsdienstig leven.

Verweerder leidt daaruit af dat verzoekster enkel een ingestudeerde kennis heeft, en geen doorleefde kennis van haar geboortestad Massawa. Deze conclusie is bijzonder vreemd, in het licht van het feit dat verzoekster heeft verteld dat zij reeds op tweejarige leeftijd Eritrea heeft verlaten. Haar eigen kennis van Massawa is dan ook louter gebaseerd op hetgeen anderen haar hebben geleerd, in eerste instantie haar moeder. Dat haar moeder haar in de eerste plaats vertelde over de kerk Ende Mariam, is niet onlogisch aangezien het blijkbaar om de kerk gaat waar verzoeksters moeder haar godsdienst praktiseerde. Het is evenzeer aannemelijk dat verzoekster via haar moeder eerder fragmentarische en anekdotische dan echt encyclopedische kennis van haar geboortestad heeft meegekregen. In die context is het aannemelijk dat haar moeder haar bv. verteld heeft dat Massawa een historische plaats is, maar dat verzoekster niet onthouden heeft welke plaatsen of gebouwen in Massawa die uitdrukking verantwoord, aangezien zij zelf geen herinneringen heeft daaraan.

Met andere woorden: dat verzoekster weinig kon vertellen over haar geboortestad, noch op encyclopedische wijze, noch door praktische dagdagelijkse kennis, hoeft niet te verwonderen aangezien zij de stad op tweejarige leeftijd verliet.

Tegelijkertijd is het evenmin aannemelijk en alleszins puur hypothetisch dat verzoeksters kennis over Eritrea ingestudeerd is. Als dat effectief het geval was geweest, dan had verzoekster wel geweten dat Massawa aan de kust lag, en wat de districten van Massawa zijn, enz.; dit zijn namelijk allemaal elementen die objectief verifieerbaar zijn.

Verweerder is bovendien ook niet helder waar hij aan verzoekster verwijt dat zij niet het onderscheid kent tussen de Tigre en Tigrinya stam, terwijl hij niet toelicht waarom dit zo zou zijn, en terwijl daarover ook niets is terug te vinden in zijn administratief dossier. Deze opmerking kan dan ook niet worden weerhouden.

Op basis van verzoeksters kennis over Massawa en Eritrea kan dan ook allerm minst worden opgemaakt dat zij niet geloofwaardig is. Verweerder kan van verzoekster geen "doorleefde" kennis vereisen, nu verzoekster sinds de leeftijd van twee jaar haar geboorteland heeft verlaten.

Ook het feit dat verzoekster geen weet heeft van het bestaan van broers en zussen van haar ouders, is niet ipso facto ongeloofwaardig, nu verzoekster daarbij heeft aangegeven dat zij de enigen van de familie waren die uit het land vertrokken. Voor zo'n informatie ware het aangewezen geweest indien verweerder op zijn minst de inspanning had gedaan om de verklaringen van verzoeksters moeder op te vragen bij de Italiaanse autoriteiten (cfr. infrarandnummer 7 en volgende), alvorens hieromtrent automatisch te concluderen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekster

3. Verweerder werpt voorts op dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet de reden kent van het vertrek van haar ouders uit Massawa toen verzoekster zelf twee jaar oud was. Verweerder vindt het niet aannemelijk dat verzoekster hier nooit met haar ouders zou over hebben gesproken.

Verweerder lijkt echter voorbij te gaan aan de concrete situatie waarin verzoekster zich bevond: van haar tweede jaar verbleef zij met haar ouders in Addis Abbeba, met andere woorden heeft zij geen actieve herinneringen meer aan haar verblijf in Eritrea. Het verblijf in Addis Abbeba was dus voor haar een vanzelfsprekendheid, aangezien zij zelf nooit op bewuste leeftijd ergens anders gewoond heeft tot voor haar vertrek uit Addis Abbeba. Verzoekster heeft in haar gehoor bij verweerder aangegeven dat zij op 13-jarige leeftijd Addis Abbeba met haar moeder heeft verlaten, dus in haar vroege puberteit. Het is niet onlogisch dat zij voordien zich nooit vragen heeft gesteld over haar geboorteland. Het vertrek uit Addis Abbeba gebeurde echter in een zeer stresserende periode: verzoekster en haar moeder werden uit hun huis gezet, en moesten een oplossing zien te vinden, en besloten naar Khartoem te verhuizen. De stresserende periode is eigenlijk nooit opgehouden te bestaan. In Khartoem zijn zij als christenen zonder verblijfsvergunning een zeer moeilijk bestaan kenden. Uiteindelijk vluchtten zij verder naar Italië, een gevaarlijke vluchtroute door de Sahara en daarna over de Middellandse zee. In Italië aangekomen dienden zij een asielaanvraag in die al gauw negatief werd afgesloten, met als gevolg nieuwe sociaaleconomische problemen voor verzoekster en haar moeder. Haar moeder wordt uiteindelijk ziek en overlijdt. Dat verzoekster in deze uiterst moeilijke context, waarin een dagelijkse overlevingsstrijd werd gevoerd, niet de tijd nam om haar moeder uit te horen of de redenen van vertrek uit Eritrea, is dan ook niet per se verbazingwekkend.

Het getuigt van een te beperkt inlevingsvermogen in hoofde van verweerder om dit aan verzoekster ten kwade te duiden.

Bovendien valt andermaal op dat verweerder deze redenen had kunnen nagaan bij de Italiaanse asielinstanties, bij wie verzoeksters moeder een asielaanvraag had ingediend waarin deze passage ongetwijfeld eveneens werd besproken.

4. Daarnaast wijst verweerder op het feit dat verzoekster tijdens het gehoor verklaard had dat haar vader in 2000 verdween in Addis Abbeba, terwijl uit een stuk van haar voormalige psychologe (M.F.D.) van 24.02.2012 dat zij tegenover deze psychologe zou hebben gezegd dat haar vader gedood werd in Eritrea "au moment des derniers événements politiques en 2002". Verweerder trekt op basis daarvan verzoeksters geloofwaardigheid in twijfel.

Ook dit motief gaat echter niet op: het psychologisch attest is bijzonder beknopt en heeft niet de pretentie om het feitenrelaas van verzoeksters asielaanvraag te staven. Het rapport legt de focus op de psychologische effecten die de afwezigheid van haar beide ouders op verzoekster hebben en op de relatie die verzoekster heeft ten opzichte van haar eigen kind. Het is niet duidelijk in welke mate deze psychologe verzoeksters bewoordingen correct heeft genoteerd. Bovendien is dit vanuit therapeutisch standpunt niet eens het belangrijkste, maar wel het feit dat verzoekster reeds op jonge leeftijd heeft moeten opgroeien zonder haar vader, ongeacht de zeer precieze context van diens verdwijnen.

Verzoekster werd hoe dan ook niet met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd tijdens het gehoor, hoewel het attest toen werd overgemaakt. Het artikel 17 van het KB van 11.07.2003 m.b.t. de rechtspleging door het CGVS bepaalt nochtans dat verweerder de verzoekende partij moet confronteren met zijn tegenstrijdigheden en zijn reactie daarop moet noteren. Dit is in casu niet gebeurd, zodat verzoekster niet de mogelijkheid heeft gehad om zich hierop te verweren.

Verzoekster wijst er op dat zij met deze psychologe Frans sprak, maar dat zij op dat ogenblik de Franse taal nog helemaal niet goed beheerste, zodat het waarschijnlijk is dat de details van haar vluchtverhaal niet goed begrepen werden door deze psychologe. In elk geval is de context in het gehoor bij verweerder veel beter omkaderd, door de aanwezigheid van de tolk met wie verzoekster in haar moedertaal kon spreken.

In elk geval heeft zij tijdens het gehoor bij verweerder, en ook bij haar eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat haar vader werd meegenomen door de politie in Ethiopië in het jaar 2000.

Het is dan ook niet ernstig om dit ene verslag van een psycholoog met wie verzoekster ooit samenwerkte (ten tijde van het gehoor werkte zij immers al samen met een andere psychologe ("C."), met wie (C.B.) bedoeld wordt, zie blz. 19 gehoorverslag), tegen verzoekster te gebruiken. Het is niet verzoekster zelf die voor deze schriftelijke neerslag zorgde; zij legde het attest echter neer om aan te tonen dat zij al sedert haar aankomst in België met psychologische problemen kampt.

Overigens had ook dit element kunnen geverifieerd worden door de verklaringen na te gaan die verzoeksters moeder aflegde bij de Italiaanse autoriteiten in het kader van de aldaar ingediende asielaanvraag in 2008.

5. Verzoekster wordt ook verweten geen kennis te hebben van de onafhankelijkheid van Eritrea noch van de gevolgen daarvan voor de Eritrese bevolking die in Ethiopië woonde, noch van het grensconflict tussen beide landen en de nieuwe gevolgen daarvan voor de Eritreërs in Ethiopië.

Verzoekster meende dat haar ouders over de Eritrese nationaliteit beschikken omdat zij uit Eritrea afkomstig waren maar weet niet hoe haar ouders de Eritrese nationaliteit precies hebben verworven. Eens te meer wijst verzoekster er op dat zijn nog maar 13 jaar oud was toen zij Ethiopië verliet en nog

maar 15 jaar oud was toen haar moeder stierf. Het is niet onlogisch dat een dertienjarige geen wijs geraakt uit de bijzonder ingewikkelde procedures die werden uitgewerkt om aan Eritreeërs die in Ethiopië woonden al dan niet de Eritrese, dan wel de Ethiopische nationaliteit toe te kennen. Verweerder heeft zelf talloze bronnen moeten consulteren om deze regeling te kunnen toelichten.

Verzoekster heeft echter wel ervaren hoe moeilijk het was om als Eritrese in Ethiopië te leven: zij getuigde van de oppakking van haar vader in 2000 (in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat eerst enkel Erytrese prominenten maar vanaf juni 1998 ook gewone Eritreërs gedepoteerd werden naar Eritrea), van de huiszoekingen bij haar thuis voor en na de verdwijning van haar vader, van haar onmogelijkheid om zich al Eritrese her in te schrijven op school, van de onmogelijkheid van haar moeder om een werkvergunning te krijgen, van de confisquatie van de woning van haar moeder door de Ethiopische autoriteiten, ... Met andere woorden: verzoekster kende niet de grote lijnen van het conflict, hetgeen niet onlogisch is voor een dertienjarige, maar werd wel geconfronteerd met de dagdagelijkse gevolgen van het leven van Eritreeërs in Ethiopië. Hetgeen verzoekster vertelt strookt dan ook met de informatie in het administratief dossier over het leven van de Eritreeërs in Ethiopië.

Verzoekster zal terzake ter zitting bovendien een bijkomend stuk neerleggen, met name een kopie van de identiteitskaart van haar moeder, die haar werd opgestuurd vanuit Italië. Het stuk kon niet meer tijdig vertaald worden voor de indiening van huidig verzoekschrift. Ook al is Uw Raad in het algemeen van oordeel dat kopies van identiteitsdocumenten niet kunnen weerhouden worden wegens de grote kans op vervalsing, dient het in casu toch te worden beschouwd als een begin van bewijs van de Eritrese nationaliteit van verzoeksters moeder, en bijgevolg van de nationaliteit van verzoekster zelf. Dit temeer aangezien verweerder in de mogelijkheid moet geweest zijn om dit document te vergelijken met de door verzoeksters moeder neergelegde documenten tijdens de asielaanvraag uit 2008 in Italië.

6. Verzoekster wordt in de bestreden beslissing ook verweten niet voldoende kennis te hebben over de verdwijning van haar vader en over de moord op haar broer.

Verweerder vindt het blijkbaar vreemd dat verzoeksters vader haar nooit verteld heeft dat hij problemen had. De vraag is welke vader dit wel zou hebben gedaan: verzoekster was pas zes jaar oud toen hij verdween.

Verweerder vindt het ook vreemd dat verzoekster maar berpente informatie kon geven over zijn politieke activiteiten. Verzoekster wijst er op dat zij ook hier alle informatie slechts heeft via haar moeder, die haar dit heeft verteld. Een zesjarige kan uiteraard nog niet uitgelegd worden wat iemands politieke activiteiten inhouden. Verzoekster wist echter wel dat hij secretaris was van een Eritrees comité in Addis Abbeba en kende zelfs de naam van dit comité. Verweerder vindt het dan weer vreemd dat verzoekster niet precies kon duiden wat haar vader in dit comité deed...

Verweerder vindt het voorts blijkbaar vreemd dat verzoekster zich niet veel meer kan herinneren over de oppakking van haar vader, behalve dan dat het op een ochtend gebeurde. Opnieuw wijst verzoekster op haar bijzonder jonge leeftijd ten tijde van deze feiten. Daarnaast wijst zij voor zoveel als nodig naar het medisch attest van haar arts dr. Van Schepdael, die bevestigt dat verzoekster ernstige geheugenproblemen heeft. Op geen enkele manier blijkt dat verweerder hiermee in de bestreden beslissing heeft rekening gehouden.

Hoe dan ook heeft verzoekster de arrestatie en verdwijning van haar vader gesitueerd binnen een periode waarin verweerder zelf erkent dat er veel geweld werd gepleegd ten Eritreeërs die in Ethiopië wonen.

Ook de evenementen ten tijde van verzoeksters broers overlijden, worden gesteund door objectieve feiten. Zo blijkt uit een resolutie van het Europees Parlement (stuk 3) dat er in 2005 inderdaad presidentsverkiezingen waren die uitdraaiden op een bloedig protest waarbij in de eerste dagen alleen al 48 mensen waren omgekomen.

Verzoeksters verklaringen stroken dus met algemeen gekende en objectief verifieerbare feiten.

7. Verzoekster heeft in 2008 als minderjarige, onder begeleiding van haar moeder, een asielaanvraag ingediend in Italië. Dit blijkt uit haar verklaringen en wordt overigens uit het EURODAC-systeem, op grond waarvan kon worden getraceerd dat verzoekster op 27.11.2008 een asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Verzoekster was toen nog begeleid door haar moeder, die intussen is overleden. Aangezien verzoeksters nationaliteit en herkomst een doorslaggevende rol spelen in haar asielaanvraag, is het van belang om hiervoor alle mogelijke informatie na te gaan. Verzoeksters moeder was ten tijde van deze asielaanvraag in Italië de wettig vertegenwoordiger over de toen nog minderjarige huidige verzoekster. Verzoeksters moeder heeft ongetwijfeld meer informatie kunnen verschaffen over haar nationaliteit, en bijgevolg die van verzoekster. Bovendien ware het interessant om te na te gaan of verzoeksters moeder destijds stukken heeft neergelegd ten bewijze van deze afkomst en/of nationaliteit uit Eritrea. Verzoekster heeft bij monde van haar advocaat tijdens het gehoor in de kantoren van verweerder deze laatste verzocht om deze informatie na te trekken bij de Italiaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing nocht uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is. In de bestreden beslissing wordt evenmin een reden aangegeven waarom dit niet gebeurd is. Het gaat niet op

om verzoekster thans te verwijten dat zij onvoldoende kennis heeft over haar afkomst, terwijl deze informatie mogelijk ter beschikking was bij de Italiaanse autoriteiten.

Voor zoveel als nodig wijst verzoekster er ook op dat de Kwalificatierichtlijn in zijn artikel 4.1 aan de verweerder oplegt dat hij tot taak heeft "om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen." In het tweede lid van hetzelfde artikel worden wordt gesteld dat de relevante elementen ondermeer uit de vorige asielaanvragen van de verzoeker bestaan. Aangezien verzoekster bij haar vorige asielaanvraag als destijds minderjarige werd vertegenwoordigd door haar moeder, is het dus van belang om de elementen van die asielaanvraag te bestuderen in het licht van verzoeksters eigen verklaringen bij haar asielaanvraag in België, alvorens over te gaan tot een evaluatie van haar geloofwaardigheid.

8. Verweerder houdt daarnaast te weinig rekening met de jonge leeftijd van verzoekster op het moment van de vervolgingsdaden tegen haar familieleden en ook met haar thans nog altijd zeer jonge leeftijd.

Verzoekster herinnert er aan dat zij bij vertrek uit Eritrea naar Addis Abbeba slechts twee jaar oud was, dat zij tijdens de arrestatie en verdwijning van haar vader pas zes jaar oud was en bij de moord op haar broer pas elf jaar was. Haar jonge leeftijd en het tijdsverloop hebben haar herinneringen doen vervagen, en al helemaal moeilijk is het om op zo'n jonge leeftijd deze feiten te kunnen plaatsen in hun maatschappelijke context.

Bovendien wordt in de diverse psychologische attesten in concreto toegelicht wat voor een impact deze feiten, samen met het latere overlijden van haar moeder, hebben gehad. De arts en diverse therapeuten maken melding van de anxio-depressieve toestand waarin verzoekster verkeert en van haar geheugen- en concentratiemoeilijkheden.

Het artikel 27 van het KB van 11.07.2003 stelt:

[...]

Ook het advies van UNHCR uit de Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims van 16.12.1998 gaat in die richting. Zo luidt het in alinea 9 van dit advies:

[...]

Verweerder bespreekt de voorgelegde attesten van verzoekster wel, en stelt dat hij de expertise van deze door verzoekster geconsulteerde professionals niet in twijfel trekt, maar dat de tegenstrijdigheden, incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden zo talrijk zijn en de kern van haar vluchtrelaas uitmaken.

Nochtans zijn de door verzoekster opgesomde feiten allemaal logisch te plaatsen in het licht van de door verweerder zelf geschetste context van het Eritrees-Ethiopische conflict:

- zo verdween haar vader in 2000, terwijl verweerder zelf bronnen citeert waaruit blijkt dat vanaf juni 1998 ook gewone Eritreeërs door de Ethiopische autoriteiten opgepakt en gedeporteerd werden. Het algemeen ambtsbericht Ethiopië van mei 2013 (stuk 6) stelt bovendien:

"Problemen die personen van Eritrese afkomst kunnen ondervinden, hebben veelal te maken met het feit dat zij door de deportaties van hun familieleden zijn gescheiden. Volgens enkele bronnen hebben vooral in de periode 1998-2000 deportaties uit Ethiopië plaatsgevonden. Daarna zouden geendeporaties meer hebben plaatsgevonden. Grensverkeer tussen Ethiopië en Eritrea is niet mogelijk en er bestaat geen post- en telefoonverkeer".

Dit strookt volledig met het verhaal van verzoekster, en verklaart hoe het komt dat verzoekster en haar moeder het contact met verzoeksters vader niet konden herstellen na diens vermoedelijke deportatie in 2000. Echter valt ook niet uit te sluiten dat verzoeksters vader een buitengerechtigde executie onderging (blz. 40 van het algemeen ambtsbericht Ethiopië, stuk 6)

- zo blijkt dat er na de Ethiopische presidentsverkiezingen in 2005 inderdaad massale protesten waren waarbij tientallen demonstranten door de Ethiopische ordediensten werden doodgeschoten (stuk 3).

- zo bleek verzoeksters moeder geen werkvergunning te kunnen krijgen en zo bleek verzoekster zich niet meer te kunnen herinschrijven op school aangezien zij Eritrese was, zo werden verzoekster en haar moeder geregeld geconfronteerd met huiszoekingen en werd hun huis uiteindelijk geconfisqueerd, terwijl verweerder zelf aangeeft dat Eritreeërs hun verblijfsrecht in Ethiopië verloren sinds 1998.

Verzoekster kon dus wel degelijk de impact van het conflict op haar dagdagelijkse leven schetsen, zonder echter de globale achtergrond en oorzaken van het conflict te kunnen duiden. Alle elementen die zij aangaf zijn chronologisch perfect mogelijk, aangezien zij stroken met de objectieve feiten over Eritrea en Ethiopië zoals zijn blijken uit verweerders dossier.

Verweerder had dan ook het artikel 48/6 Vreemdelingenwet van toepassing moeten verklaren, dat luidt:

[...]

Deze cumulatieve elementen zijn in casu inderdaad aanwezig:

a) en b) verzoekster heeft de stukken overgemaakt die zij heeft, maar is als niet-begeleide minderjarige vreemdeling alleen naar België gevlucht. Zij had geendocumenten ter staving van haar identiteit of reis. De reis van Soedan naar Italië dateert al van 2008. Ter staving van de identiteit van haar moeder heeft ze thans de kopie van haar moeders identiteitskaart bekomen, die later zal voorgelegd worden.

Verzoekster werd in Italië als minderjarige vertegenwoordigd door haar moeder, die wellicht meer documenten bij zich had. Alleszins heeft verzoekster aangeboden om de verklaringen en de stukken uit de asielpcedure van haar moeder in Italië op te vragen teneinde een antwoord te kunnen bieden op een reeks vragen van het CGVS, in het bijzonder over haar afkomst en nationaliteit

c) en e) verzoekster heeft hierboven omstandig geargumenteed waarom het besluit van verweerder tot ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen niet kan worden aangenomen, in het bijzonder gelet op haar jonge leeftijd en gelet op de psychische impact die werden opgelopen door de diverse trauma's die verzoekster opliep doorheen haar nog jonge leven. Daarnaast wijst verzoekster nog op haar beperkte scholing, nu zij in feite maar tot 2007, op de leeftijd van 13 jaar, naar school kon gaan. Verzoekster heeft ook aangetoond dat de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten kunnen stroken met de maatschappelijke context die door verweerder in het administratief dossier en in de bestreden beslissing wordt getoetst.

d) verzoekster heeft haar asielaanvraag in België ingediend van zodra zij hier aankwam. Ook in Italië is dit zo gebeurd. Aan deze elementen wordt door verweerder prima facie niet getwijfeld.

Verzoekster dient dus van het voordeel van de twijfel te kunnen genieten.

9. Gelet op alle voormelde redenen kan niet worden weerhouden dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig, tegenstrijdig, onwaarschijnlijk en vaag zijn. Er werd aangetoond dat verweerder bij zijn onderzoek niet voldoende rekening heeft gehouden met het specifieke profiel van verzoekster.

Verzoeksters verklaringen dienen dan ook te worden geloofd en aan haar verklaringen moet het voordeel van de twijfel worden gegund. Zodoende komt haar Eritrese nationaliteit vast te staan of minstens zal zij door de Ethiopische autoriteiten als Eritrese worden beschouwd.

In geval van terugkeer naar Eritrea bestaat een dubbel risico: enerzijds bestaat de kans dat verzoekster zal worden beschouwd als deserteur, met het risico op verplichte legerdienst en/of een gevangenisstraf (zie uittreksel Algemeen Ambtsbericht Eritrea, waar verweerder zelf uit citeert, stuk 5) Uit dit stuk blijkt ook dat wie sinds zijn kindertijd buiten Eritrea leefde allerm minst wordt vrijgesteld van de dienstplicht. Anderzijds bestaat het risico op besnijdenis van haar dochter, nu het percentage van vrouwelijke genitale verminking op 90% geschat wordt in Eritrea (zie uittreksel Algemeen Ambtsbericht Eritrea, waar verweerder zelf uit citeert, stuk 5). Verzoekster zal het in die context bijzonder moeilijk hebben om haar dochter te beschermen, temeer aangezien zij er geen netwerk heeft van gelijkgezinden en alleszins indien verzoekster legerdienst zou moeten doen en/of gevangen genomen zou worden.

Ten aanzien van de Ethiopische autoriteiten dient verzoekster haar Eritrese afkomst te vrezen. Gelet op het feit dat zij zelf (confisquatie van haar huis en onmogelijkheid om zich in te schrijven op een school) in het verleden reeds vervolgingsdaden onderging, bestaat het wettelijk vermoeden dat nieuwe vervolgingsdaden zich zullen voordoen in het herkomstland. Zij vreest in het bijzonder vervolging op grond van haar "ras" in de zin van het artikel 48/3 Vreemdelingenwet, met name het feit dat zij van Eritrese afkomst is. Deze vervolgingsdaden worden gestoffeerd door verweerders eigen administratief dossier.

Gelet op het ontbreken van een sociaal netwerk in Ethiopië is het ook uiterst onduidelijk in welke situatie zij zou terechtkomen in geval van terugkeer. Het risico op vrouwelijke genitale verminking kan dan weliswaar niet geconcretiseerd worden maar het is wel objectief aanwezig gelet op de nodg steeds hoge prevalentiegraad van besnijdenissen in Ethiopië. Het Algemeen Ambtsbericht stelt overigens dat het niet evident is om als alleenstaande vrouw zich elders in Ethiopië te gaan vestigen om aan de praktijk te ontsnappen (stuk 6):

"Het is in principe mogelijk om zich aan dreigende genitale verminking (van de dochter) te onttrekken door zich elders in Ethiopië te vestigen, maar het zal per persoon verschillen of men elders ook een bestaan kan opbouwen. Over het algemeen is de positie van alleenstaande vrouwen in Ethiopië moeilijk"

10. Indien uw Raad niettemin nog twijfels heeft bij verzoeksters verklaringen, of zou oordelen dat deze niet voldoende doorslaggevend kunnen zijn om verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, of dat deze verklaringen wel geloofwaardig kunnen zijn, maar dat het niet aan Uw Raad toekomt om zelf het risico op vervolging te onderzoeken, dan vordert verzoekster dat de bestreden beslissing zou worden vernietigd, en dat aan verweerder minstens zouden worden opgedragen contact te nemen met de Italiaanse autoriteiten teneinde het aldaar ingediende asioldossier van verzoekster en haar moeder te verkrijgen, alvorens hij een nieuwe beslissing neemt.

Gelet op de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen zou moeten worden onderzocht wat de risico's op vervolging zijn in Eritrea voor verzoekster en haar dochter, dan wel op het risico op ernstige schade. Dit onderzoek werd niet gevoerd. In die zin is er ook een schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. Blijkens de inventaris bij onderhavig verzoekschrift voegt verzoekster bij dit verzoekschrift de volgende stukken: een resolutie van het Europees Parlement over Ethiopië (stuk 3), een bij te brengen

stuk, met name een kopie van de identiteitskaart van haar moeder (stuk 4), een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2013 (stuk 5) en een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2013 (stuk 6).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een kopie van de identiteitskaart van haar moeder en een vertaling ervan, alsook de enveloppe van DHL waarmee haar deze documenten vanuit Italië werden bezorgd.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster verklaart geboren te zijn op 21 augustus 1994, dat zij op tweejarige leeftijd naar Ethiopië verhuisde en dat zij vervolgens in januari 2008 Ethiopië verliet (zij was toen 13 jaar) (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Na een verblijf van ongeveer een half jaar in Khartoem ging verzoekster met haar moeder via Libië per boot naar Italië, waar haar moeder in de prostitutie werkte tot ze stierf, waarop verzoekster zelf in de prostitutie ging (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11-12). In april 2011 kwam verzoekster in België aan (gehoorverslag CGVS, p. 21). Aldus verwijst verzoekster *prima facie* terecht op haar jonge leeftijd als element waarmee bij de beoordeling van haar asielaanvraag rekening dient te worden gehouden. Bijgevolg is het *in casu* niet onaannemelijk dat verzoekster de weinige informatie die zij heeft, via haar moeder vernomen heeft, alsook dat zij in het licht van haar psychologische problemen (zie *infra*) deze informatie niet steeds op een heldere en coherente wijze kan weergeven.

Hieraan voegt ze nog toe dat verzoekster blijkens de door haar neergelegde psychologische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) lijdt aan geheugenproblemen en concentratiestoornissen. Hoewel de medewerkingsplicht van verzoekster vereist dat zij de asielaanvraag zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag, dient rekening te worden gehouden met haar psychologische problematiek.

Aangezien het, gelet op het voorgaande, noodzakelijk is verzoeksters verklaringen met de nodige omzichtigheid te benaderen – gelet op haar jonge leeftijd ten tijde van de beweerde feiten en op haar huidige psychologische problematiek – lijkt het aangewezen om na te gaan welke informatie het dossier met betrekking tot de door haar moeder in Italië ingediende asielaanvraag bevat. Minstens bestaat immers de mogelijkheid dat deze informatie een duidelijker licht kan werpen op verzoeksters verklaringen. Dit klemt des te meer daar verzoekster ter terechtzitting een kopie van de identiteitskaart van haar moeder neerlegt en in haar aanvullende nota verklaart deze kopie te hebben verkregen via een vriendin van haar moeder, die in Italië verblijft. Gelet op het ontbreken van de informatie vervat in de asielaanvraag van verzoeksters moeder in Italië en op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, ontbeert de Raad de bevoegdheid om deze stukken op hun waarachtigheid te onderzoeken.

Op basis van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen van verzoekster niet tot een besluitvorming komen inzake de plausibiliteit van verzoeksters beweerde afkomst en bijgevolg evenmin van haar asielaanvraag.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om verzoeksters beweerde Eritrese afkomst nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 mei 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS